

На погляд В. В. Кудрявцевої необхідно розглядати дані фактори не стільки як умови здійснення інвестиційного процесу, скільки як основні елементи саме інвестиційного ринку, через який у ринковій економіці здійснюється кругообіг інвестицій, перетворення інвестиційних ресурсів в об'єкти інвестування, що забезпечують майбутній приріст вартості. Будучи, складним динамічним економічним явищем, інвестиційний ринок, в межах якого здійснюється інвестиційний процес, характеризується такими основними чинниками, як інвестиційний попит і пропозиція, конкуренція і ціна [4, с. 42].

В літературі економічного спрямування прийнято схематизувати попит і пропозицію на рівень платоспроможного попиту на певні товари споживчого призначення. У зв'язку з цим власник грошей уособлює попит, а власник товарів і пропозицію [5, с. 12].

Інвестиційні відносини, що характеризують попит на інвестиційний капітал можуть розглядатися як необхідність по досягненню цілей правового регулювання та його ефективності в контексті застосування заходів державного впливу на інвестиційні відносини, важливого значення набувають безпосередні фактори, що позначаються на інвестиційному попиті та інвестиційній пропозиції.

На мікроекономічному рівні до факторів, що визначають параметри інвестиційної пропозиції, слід віднести норму очікуваного прибутку, витрати на здійснення інвестицій та очікування суб'єктів господарювання тих чи інших параметрів майбутньої ринкової кон'юнктури.

Таким чином, результатом вказаного вище процесу має стати встановлення рівноваги на інвестиційному ринку. Така рівновага виступає в якості ідеальної економічної системи, що характеризується сукупною пропорціональністю інвестиційних ресурсів та їх використанням, оптимальною реалізацією економічних інтересів суб'єктів інвестиційної діяльності.

Систематизуючи вищезазначений матеріал, можна зробити висновок, що акумулювання вільних коштів населення, підприємств з наступним інвестуванням їх в господарську транспортну діяльність є одним з необхідних складових формування інвестиційного ринку України в реальному секторі економіки.

Література

1. Самуельсон, Вільям Д. Нордхаус; пер. с англ. Н. В. Шульпиной.– М.: Изд. Дом "Вильямс", 2000.– 688 с.
2. Черкасов Г.И. Рынок: регулирование рынка: [учебное пособие для вузов] / Г. И. Черкасов.– М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2004.– 222 с.

3. Игонина Л.Л. Инвестиции: [учебное пособие] / Л. Л. Игонина.– М.: Юрист, 2002.– 480 с.

4. Кудрявцева В. В. Кодифікація інвестиційного законодавства України: дис. канд. юрид. наук: 12.00.04 / Кудрявцева Вікторія Вікторівна.– Х., 2010.– 228 с.

5. Котлер Ф. Основы маркетинга / Филип Котлер: [пер. с англ. Е. М. Пенюкова].– М.: Прогресс, 1990.– 736 с.

УДК 346.1:35.073.537 (477) (043.2)

Козирєва В.П.,
к.ю.н., доцент,
Осадчий О.А.,
студент,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРЕДСТАВНИЦТВА ПРОКУРАТУРОЮ У ГОСПОДАРЬСЬКОМУ ПРОЦЕСІ

Актуальність теми, насамперед, полягає у тому, що інститут представництва в господарському судочинстві потребує більш детального вивчення, оскільки це є дуже важливий правовий інститут, який згідно ст.59 Конституції України надає можливість людині, громадянину скористатися фаховою, кваліфікованою допомогою спеціаліста і гідно відстоювати свої права та інтереси в господарському суді [1]. Слід відмітити, що загалом інститут процесуального представництва, існування якого сягає часів Римської Імперії, виступає предметом багатьох наукових досліджень. Але, на жаль, більшість вчених не розглядали інститут представництва з точки зору міжгалузевої його природи, без уточнення окремих правових положень чинного законодавства щодо врегулювання діяльності процесуального представництва у господарському процесі. Тобто, вивчення та дослідження даного правового інституту, важливість якого в умовах формування громадянського суспільства та становлення правової держави важко переоцінити, чомусь обмежується лише коротким екскурсом в підручниках із господарського процесу в частині, яка звичайно носить назву "учасники господарського судочинства" або "суб'єкти господарського процесу".

На думку авторів, досягнення вітчизняної господарсько-процесуальної науки щодо представництва прокурором інтересів громадян і держави не слід недооцінювати. Отже, виходячи із вище зазначеного, за мету автори поставили перед собою, з'ясувати деякі питання та

особливості реалізації представництва прокуратурою у господарському процесі.

Так, Добровольська В.В. зазначає, що деякі положення ГПК ставлять прокурора у залежність від певних обставин, хоча прокурори згідно зі ст. 6 Закону України "Про прокуратуру" повинні здійснювати свої повноваження на підставі додержання Конституції та законів України незалежно від будь-яких органів державної влади, посадових осіб, а також рішень громадських об'єднань чи їх органів. Крім того, ці положення ставлять захист інтересів підприємства у залежність від державної форми власності, що неприпустимо. Необхідно зрівняти всі форми власності у правах на захист прокурором введенням відповідного положення до ГПК [2, с.86]. Дане твердження справді заслуговує на увагу, оскільки, підприємства з певною часткою державної власності у своєму капіталі будуть мати привілеї у розгляді справ господарським судом, а це призведе до порушення ст.24 Конституції України, де зазначається, що не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками [1]. Щоб виправити дану ситуацію Конституційного Суду України виніс рішення від 08.04.1999р. № 3-рп/99 у справі за конституційними поданням Вищого арбітражного суду України та Генеральної прокуратури України щодо офіційного тлумачення положень статті 2 Арбітражного процесуального кодексу України (справа про представництво прокуратурою України інтересів держави в арбітражному суді) і постановив, що прокурори та їх заступники подають до арбітражного суду позови саме в інтересах держави, а не в інтересах підприємств, установ і організацій незалежно від їх підпорядкування і форми власності [3]. Але цим рішенням Конституційного Суду України проблему не усунути, оскільки на практиці в суді зі сторони прокуратури будуть лобіюватися інтереси підприємства, яке має відношення до частки державної власності і єдиний вихід виправлення даної ситуації на думку авторів вбачається у внесенні відповідних змін до Конституції України, Закону України "Про прокуратуру", Господарського-процесуального кодексу України у частині можливості прокуратури звертатися з позовом на захист прав та охоронюваних законом інтересів окремих громадян, колективних об'єднань, юридичних осіб.

Проте, існує позиція науковця щодо прокурора, який бере участь у розгляді справи у господарському суді, який не є представником сторін у розумінні представництва сторін, передбаченого ст. 28 ГПК України, оскільки він діє безпосередньо на підставі закону в силу свого посадо-

вого статусу та не потребує ніяких додаткових спеціальних повноважень. Автор обґрунтовує думку про недоцільність реалізації в господарському судочинстві обґрунтованої в цивільній процесуальній науці концепції "подвійного позивача", яка полягає у тому, що особа, зокрема прокурор, яка ініціює порушення провадження у справі на захист прав і охоронюваних законом інтересів, іменується процесуальним позивачем, а особа, в інтересах якої подано позов,— матеріальним позивачем. На переконання авторів, втілення в процесуальному законодавстві концепції "подвійного позивача" призведе лише до ускладнення судочинства. Крім того, якщо поширити цю концепцію на інші процесуальні інститути, то можна дійти висновку про доцільність введення подвійних відповідачів і третіх осіб[4.с.14].

Слід підтримати думку автора про виключення можливості прокурора, який бере участь у справі на стороні відповідача, визнавати позов повністю або частково. Тому з цією метою, потрібно внести зміни до ст. 29 ГПК України.

Література

1. Конституція України від 01.02.12 // Відомості Верховної Ради України.— 2012.— №10.— Ст.68.
2. Добровольська В. Деякі питання представництва у господарському судочинстві України / В. В. Добровольська // Вісник господарського судочинства.— 2010.—№2.—С.81-88.
3. Рішення Конституційного Суду України від 08.04.1999р. №3-рп/99 // Офіційний вісник України.— 1999.— № 15. — Ст. 35.
4. Дем'як В.М. Учасники господарського судочинства в позовному провадженні / В.М. Дем'як. Автореф. дис. на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук: спец.12.00.04 — господарське право; господарсько-процесуальне право.— Київ, 2013.— 19с.

УДК 347.826:629 (043.2)

Колосов Р.В.,
к.ю.н.,

Маріупольський державний університет, м. Маріуполь, Україна

ПРАВОВІ АСПЕКТИ СТРАХОВОГО ПОСЕРЕДНИЦТВА НА ТРАНСПОРТІ

Створення ефективної системи страхового посередництва відіграє дуже важливу роль у розвитку страхового ринку в цілому. Як правило,